

den ikke er brugt tilstrækkeligt. Den er f.eks. brugt færre gange i 2000 end i 1999.

Det kan også skyldes begrænsningerne i den. Den giver adgang til at bryde kvoterne i særlige tilfælde, når det er nærtstående familiemedlemmer og personer, der er i pleje. Dens formulering er således mere snæver end de almindelige kriterier, hvor der ikke er formuleret en prioritering mellem kvoter og hensyn til flygtningene.

Det er her et særligt problem, at en del kommuner, der i forvejen har mange flygtninge, har en nulkvote og derfor normalt ikke skal modtage flygtninge. Det vil selvsagt ofte være i de kommuner, at flygtninge har familie, slægtninge eller andre personer, de har tilknytning til.

Klageadgang

Udlændingestyrelsen genoptager normalt ikke en sag, medmindre der er nye oplysninger. Det betyder, at klager over placeringer, hvor der ikke er taget hensyn til flygtninges ønsker og behov, normalt bliver afvist i Udlændingestyrelsen. Flygtninge er da ifølge loven afskåret fra at klage til anden administrativ myndighed (udlændingelovens § 53, stk. 1). Det betyder i praksis, at flygtninge ikke kan klage, uanset at der skulle være begået en fejl.

Flygtninge får ingen oplysninger om, at de kan bede Udlændingestyrelsen om at genoptage deres sag, hvis alle relevante oplysninger ikke er lagt til grund for afgørelsen.

Efter at boligplacering har fundet sted, kan der i særlige tilfælde finde flytning fra en kommune til en anden kommune sted. Det kan ske, hvis den pågældende flygtning selv finder arbejde og bolig og ikke er afhængig af integrationsydelsen, og ved at frivillige aftaler indgås mellem kommunerne. I særlige tilfælde kan en kommune pålægges at overtage en flygtning og dermed integrationsansvaret.

Et kommunalt afslag til en flygtning, som ønsker at flytte, kan ankes til Det Sociale Nævn i pågældende amt (i Københavns Kommune til Den Sociale Sikringsstyrelse). Afgørelser herfra kan ankes til Den Sociale Ankestyrelse. Der foreligger kun få afgørelser, og de har været restriktive i forhold til flygtningen.

Flygtningen kan gå til Ombudsmanden eller domstolene. Men da en sådan proces er tidkrævende, vil der ofte gå en stor del af de tre år, flygtningen skal være boplaceret.

Erfaringer med boplacerings og hensyntagen til flygtningene

Der er i november 2000 offentliggjort to erfaringsopsamlinger med integrationsloven, den ene fra PLS RAMBØLL »Integration i praksis – Kommunernes første erfaringer med integrationsloven« og den anden fra COWI »Udlændinges egen opfattelse af deres situation og integrationsprocessen i Danmark«. I februar 2001 har Nævnet for Etnisk Ligestilling udgivet rapporten »Bolitplacering af flygtninge efter integrationsloven«. Denne undersøgelse er gennemført af Socialforskningsinstituttet (SFI). Alle 3 rapporter er omdelt i Retsudvalget som henholdsvis alm. del – bilag 182 (PLS RAMBØLL og COWI) og 401 (SFI).

Alle undersøgelser viser, at der er markante problemer med hensyntagen til flygtninges ønsker og behov ved boplacerings.

I rapporten »Udlændinges egen opfattelse af deres situation og integrationsprocessen i Danmark« (COWI, alm. del – bilag 182) giver 26 pct. af flygtningene udtryk for utilfredshed med deres boplacerings. Det hedder bl.a. i rapporten:

Flere blandt den gruppe af flygtninge, der er blevet interviewet i denne undersøgelse, giver udtryk for, at de finder det meget beklageligt, at de ikke har større indflydelse på, hvor de må bo. Flere har i den forbindelse sagt, at de følte sig fastholdte til den kommune, de er blevet placeret i. Dette er specielt tilfældet i de små kommuner.

En enkelt udtrykker sig således:

»Jeg troede, at det var et frit land, jeg var flyttet til, men det at jeg ikke selv må bestemme, hvor jeg bor giver mig et andet indtryk« (Flygtning, mindre kommune).

Utilfredsheden med fordelingen kommer især til udtryk blandt gruppen af flygtninge med en videregående uddannelse og er typisk begrundet i, at de ikke kan få øje på, at der er tilstrækkelig gode muligheder for at få et job inden for deres fagfelt i den pågældende mindre kommune og/eller for at videreudanne sig. Herudover peger denne gruppe ligeledes på fraværet af tilgang til litteratur, aviser og internetforbindelse på enten engelsk eller på deres eget sprog. De har således svært ved at følge med i, hvad der sker i den danske offentlighed og internationalt.

Herudover bliver de manglende muligheder for at benytte kollektiv transport fremhævet som et minus i forhold til at blive boligplaceret i de mindre kommuner. Det forhold, at der kun afgår et meget begrænset antal busser om dagen til de større eller mindre omkringliggende byer, får flere af de interviewede til at